

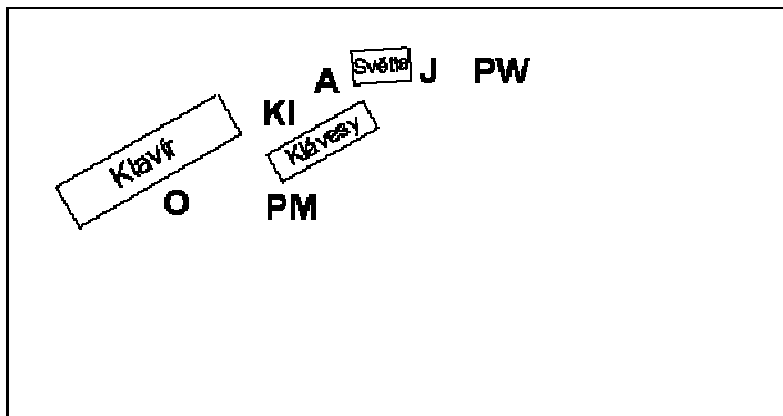
VÚLAJT

Autorka textu: Milena Fucimanová

Autor hudby: Ondřej Fuciman

Osoby a obsazení:

Vypravěč: Eva
Zuzana: Danica
Bořek: Václav
Klárka: Vendula
Mistrová, sousedka: Petra W.
Hlasy žen: všichni

	Text	Hudba, poznámky	Čas
J	[1] Úvod	STŘEVÍČKY NA VLNÁCH A, J, Kl, PW, PM, O	
I. ČÁST: FORTNA			
J	<p>[2] Ve Fortně Vašek: pomalu přichází na scénu, zvolna si přehodí přes ramena pléd a kolem krku šálu. Dává si brýle. Otevírá knihu = album, vybírá fotky a komentuje, ve skutečnosti čte:</p> <p>Jak je to dávno. Tady to ale páchlo. Jako na smetišti. No, už se to nestydím povědět: páchlo to tam spermatem. Ta vyšpulená obryně na zdi všechny naše kamarády pořádně rajcovala. No zrovna tady ... vidím: nám položili jednu ruku na rameno a druhá...no.</p> <p>Tys byla odváznější, kamarádko, smála ses mi a provokovala: jen to dořekni, nestyď se.</p> <p>Jak jsme byly hloupé. Barva pleti zanedbatelná. Všechny jsme byly stejně zvědavé i vylekané. No zrovna tady, Božínku, to je ale pěkná fotka.</p> <p>A tady, kdo ji propána fotil, herdeknamu Tonkovu. Zrovna ve chvíli, kdy řvala, že takové cikánské moresy tady nebude trpět a že mám hned odejít domů, slušná cérka nikde s chlapcama nevysedává. Mě tenkrát vůbec nenapadlo, že mě už předem z vás slušných růžových vyloučila.</p> <p>A kamarádka řekla: proč neřekneš bílých, když už vybarvuješ?</p> <p>No proč, proč?! Protože jste byly všechny dorůžova vymydlené. Ale stejně bych ráda věděla, kdo se to tiskl k Tonkovi z druhé strany.</p> <p>Už tě slyším, jak se ptáš, co na to Tonek? Na to tisknutí? Ale dobře vím, že myslíš na jeho mamu.</p> <p>No to víš, tady ho máš na fotce. Toneček ani muk vědě, že musí poslechnout, ale chvíli mu trvalo, než mohl vstát, aby matka nepoznala, co se sním děje. Což bylo vlastně dobré, myslela by si, že to z něho vykřesala moje ruka. To měli vyfotit. To by byl důkazný materiál!</p> <p>I ty sis možná myslela, že to jsem byla já. No, nebyla. Držela jsem obě ruce přiblblé na břichu.</p> <p>Jo, když jsem ti to tenkrát tvrdila – škoda, že to nefotili, smála ses, že jsem v nich třeba držela kapesníček.</p> <p>No, leda že bych s ním Tonkovi utírala opusu. Měl ji pořád plnou slin.</p> <p>Tady to není vidět, ale toho si musel všimnout každý. Ale také si už všechno nevybavuju.</p> <p>Ráda jsem své kamarádce tvrdila, že když prochází Fortnou, nesmí se ohlédnout ani zastavit. Nemusela by se vrátit. Ptala se mě, jestli to mám z pohádek. Houby z pohádek. To mám ze sebe. Já mám asi odjakživa talent vymýšlet si věci, které se potom stanou.</p> <p>Joj, zas tu vidím naši uličku Fortnu jako živou. Kdysi jsme bydleli v Hodňově a Fortna nás lákala pro tu zakázanou a tolik vábivou možnost přitulit se v opuštěné kuželně ke chlapeckému tělu. A předstírat, že hrajeme na klarinet.</p> <p>Oh, prokrindapána. Tož tuto fotku musím schovat. Ta není pro každé</p>		

	<p>její svatý Josef. A týden předtím řekl: Zuzano, ty prý se vláčíš s tím ženáčem. Nedělej to, proboha. Ať tě někdo neprokleje. Neřekla nic, ani se nesnažila zapírat, ani neargumentovala, vždyť on se rozvede (rozvádí). Všechno odešlo s tím smutným ránem, jenže nezmizelo. Ženáč Bořek se opravdu rozvedl a přes protesty Zuzaniny matky si Zuzanu vzal. Minulo jí osmnáct, nikdo už neměl právo o ní rozhodovat. A v tom velikém nadšení ze svobody, lásky a očekávání bůhvíčího právo rozhodovat o sobě ztratila, jako když žbluňkneš do vody.</p>	<p>/A / Bmi / / / / / / <i>plynulý přechod</i> / Adur / /</p>	
J	<p>[8] Zuzana: No, i v dobré trávě najdeš rezavý hřebík. Ale když mě poprvé k sobě přitiskl, bylo mi teskno. Maminka mě před láskou varovala. A sama přitom milovala, jako když roste tráva. Chtěla jsem také takto milovat.</p>	<p>Flétna – improvizace A dur / Podbarvení – flétna / <i>Klára naváže</i> / <i>improvizací</i> / <i>na varhany</i></p>	
J	<p>[9] Bořek: <i>Sedí na židli obrácený k Zuzaně zády.</i> Zuzana: <i>Obrátí se na Bořka.</i> Cos mi pořád opakoval? Bořek: <i>Rychle se obrátí.</i> Že jsem hned napoprvé věděl, že chci jenom tebe. Vyzvilas mi dech. Zuzana: Nikdy jsi mi neřekl čím.. Bořek: <i>Zakrouť hlavou.</i> Zuzana: <i>Také.</i></p>		
J	<p>[10] Vypravěč: Trojičky se narodí pětadvacátého prosince, půl roku po svatbě. To nic, přijel ujo Martin. Další děcko už bude za devět měsíců. Jaké další? protestovala. Tři nádherné děti najednou. S minimální bolestí, aspoň Zuzana vždycky tvrdila, že ji to nebolelo. Jako by ji nic, co se týká těla, nebolelo. A přitom byla celá udělaná z bolavé hlíny. Bořek se s ní strašně rád miloval, mohla nad ním zvítězit a být až do konce dní jeho černobrvá královna. Kdyby... kdyby...</p>	<p>KLÁVESY: drží jeden akord / FISmoll /A / / / / /</p>	
J	<p>[11] Zuzana: <i>Skládá před sebou čtvrtku papíru (může na ní mít text, bude-li to nutné).</i> To ještě nebyly trojičky na světě, když jsem se jednou po zvlášť divoce něžném milování zavřela se do koupelny a přesnými tahy zachytila naše spojená těla. A když jsem ti je ukázala, cos udělal? Bořek: Ohromeně zíral. Zuzana: Ne. Dobře si pamatuji, cos mi tenkrát řekl. Bořek: Řekl jsem: Nechci, abys to někomu ukazovala. Zuzana: Nelíbil se ti ten obrázek? Bořek: Nejde o líbení. Ale takové věci, to by ženská neměla dělat. Zuzana: Proč? Bořek: Je to necudné. Nechutné. Takto nás vidět! Je to všechno moc... oblé. Vypadá to jako kravská vemena.</p>		
J	<p>[12] Zuzana: Už jsem mu nikdy nic neukázala. Důvěrné řeči skončily. Bořek mi potom našel místo v komunálním podniku. <i>Čtvrtku papíru postupně skládá a rozkládá. Nakonec si ji zastrčí za tričko (košili).</i></p>	<p>Improvizace – klavír motiv Ester /O / /</p>	
J	<p>[13] Zuzana: Proč ses mě ani nezeptal? Bořek: Potřebuji švadlenu, budeš to tam mít dobré. Zuzana: Jenže já nejsem švadlena. Jsem oděvní návrhářka. Bořek: To je snad jedno, ne? Zuzana: Není. Nebudu tam šít podle svých návrhů, jen podle cizích.</p>		
J	<p>[14] Vypravěč: A to se mu ani nesvěřila, že tam není vedená jako švadlena, ale jako šička. Přišívá rukávy ke košilím. Často opravuje, co jiné šičky zvrzaly. Mistrová ji sleduje, jako by si přála objevit u ní nějaký kaz. Nedaří se. Zuzana své řemeslo umí a ví o tom. Na tom si zakládá. Nakonec mistrová vyměkne. Kdo by to do tebe řekl, jaká jsi šikovná. A trpělivá, říká a kroutí hlavou. Zuzana si všimne, že ani té nejpomalejší a nejupatlanější šičce nikdy neřekne: Děvčico, jak je to možné, že si s prací neumíš poradit?</p>	<p>KLÁVESY: drží jeden akord / FISmi /A / / / / / /</p>	

J	[15] Déšť – motiv	DĚŠŤ A, J, KI, PW, PM, O	
	[16] Zuzana: Jeden čas jsem šila jen dupačky pro nemluvíčata. Bezvýrazné tvary, žádný šmrnc. Přinesla jsem jednou ukázat, co šju na svoje trojičky. Ženské žasly. Tos dělala sama? Složitě aplikace: zvrátka, sladce barevné zmrzlinové poháry i překvapivé fantazie. Pokaždé jiné ukončení drobných rukávků. Kdes vzala ten nápad? A já na to: Sama. Všechno sama. Strih, ale hlavně nápad. Vždyť ten se cení nejvíc. A co na to mistrová?	Podbarvení – kytara / motiv Déšť / PM / / / / /	
J	[17] Zuzana: Ukáže prstem na mistrovou. Přiznejte, co jste tenkrát řkala? Mistrová: Co jsem řkala? Že je to moc piplavá práce. Tím by ses neuživila. Kolik takových dupaček uděláš za směnu? Zuzana: Když se člověk zapracuje, tak i šest. Mistrová: Neblázni. Kdo tě potom bude živit? Ale kdo by to řekl, jaké máš šikovné prsty. Hlasy žen: S tím se už narodila!!!		
	[18] Zuzana: Točí se dokola a zacpává si uši. Hlasy žen: S tím se už narodila!!! Opakuje se několikrát.	ZVUKY Triangl v rytmu Ester A, PW	
	[19] Zuzana: Bořku, slyšíš? Nejrada bych s tím sekla. Prý mám šikovné prsty... Bořek: Co? Zuzana: Šikovné prsty. Bořek: A co ti na nich vadí? Zuzana: Ty jsi zabeďněný. Mně nic. Ale jim. Chtěla bych pracovat jinde. Bořek. Ale kde, Zuzano? Bude to všude stejné. Zuzana: Já vím. Mám být ráda, že jsem v teple, v suchu a mezi dobrými lidmi. Nebo jsem na něco zapoměla? Bořek: Zuzano, nebuď zlá a vztahovačná. A nehledej ve všem bubáky. To nám život neusnadní. <i>Obrátí se zády.</i> Zuzana: <i>Buší Bořkovi do zad.</i>		
J	[20] Vypravěč: Trojičky jsou už ve školce. Když si je odpoledne Zuzana vyzvedává, zase tak často slyší, jak jsou čist'ouké, to by jeden ani neřekl. Zuzana se naučila usmívat a občas přijme nějakou práci navíc. Zkrátit sukni, spravit límeček. Za čokoládu. Zuzana se stydí říct si o peníze, třebaže by jí přišly vhod. V komunálu je pořád placena jen jako šiška. Nejnižší kategorie v této profesi. Jedna z učitelek ji k Vánocům dá vlastnoručně ušáčkovaný přehoz na postel. To je škoda na postel, míní Zuzana a přehoz začne v zimě nosit jako velkou, umně zřasenou a obratně aranžovanou šálu. V tomhle ji nikdo nepředčí. I hadr na podlahu by dokázala zbavit nepěkného zakletí. Bořek jí za pár dní přehoz zakáže.	KLÁVESY: drží jeden akord / KI / Amoll / / / / / / / / /	
J	[21] Zuzana: Řasí na sobě široký přehoz, pozoruje se ve velkém zrcadle. Sluší mi, podívej. Bořek: Nehodí se, aby v tom chodila. Je křiklavý. Je to vulgární. Zuzana: Já ti připadám vulgární? Bořek: Zuzi, nepřevracej moje slova. Ty jsi v pořádku. Ale ten přehoz, jen se podívej, modrá, zelená, růžová. Zuzana: No a co? Bořek: Zelená a modrá – pro blázna dobrá, říkává se. Zuzana: V přírodě si ty barvy nejdou po krku. Bořek: Ten přehoz není z trávy. Nenos ho. Zuzana: Bojíš se, že budu nápadnější než ostatní? Stačí, že jsem jiná. A nikdy nebudu jinačí. Vúlajt. <i>Strhne přehoz a hodí ho na Bořka. Zabalí mu do něj hlavu a houpá s ním.</i> Ani se nenadějeme a budeme staří, Bořku. A oblečení v černém. Vždyť trojičky už vyšly školu a v rodině je jim těsno. Ty bys je měl nejraději co nejdéle doma. Tak co mi zase vyčteš, Bořku?		

		ZVUKY – triagl	
J	<p>[27] Zuzana: <i>Hýčká v náruči nadýchaný lehký textil.</i> Pomalou se ženské začaly trousit, chtěly tu krásu vidět na vlastní oči. Tak jsem šaty znovu opatrně vynášela na světlo. A víte co? Předstírala jsem, že jim čtu z ruky. Beze slov. Kameněly hrůzou, zadržovaly dech. Ve Fortně se strachem ježil i vítr. To byla moje pomsta. Možná i pěkný průšvih.</p>	Podbarvení – klavír Fis moll / o / / / / /	
J	<p>[28] Vypravěč: Z Fortny se skoro přes noc stala zlověstná ulička. Zuzana si celou situaci patřičně vychutnává. Nedokáže přestat. Zároveň ji překvapilo, kolik žen, velice praktických a rozumných žen, ztrácí v určitých situacích schopnost racionálně uvažovat. Ani si neuvědomí, že pomalu zase začíná hrát roli, kterou jí přidělili jiní.</p>	KLÁVESY: drží jeden akord / kl / FISmoll / /	
J	<p>[29] Zuzana: Jo, ženské ze mne udělaly ze mne vědmu. Samy jsou to čarodějnice. Ať se mi tu už žádná neukáže. Klárka: Paní Zuzano! Můžu se ještě jednou podívat na ty bílé šaty? Zuzana: Tak to vidíte. Neuteču jim. Tak se podívej. Klárka: Jéžiš. Ty jsou kruté. Zuzana: <i>Tiskne k sobě bílé šaty.</i> To neměla říkat. Řekla o nich, že jsou kruté. <i>Ke Klárce:</i> Jen se moc nenaparuj, nemáš vyhráno, může se stát, že půjdeš k oltáři jako černá nevěsta... Klárka: <i>Chce utéct, převrhne židli.</i> Co jsem vám udělala? <i>Uteče.</i></p>		
	[30]	ZVUKY Triagl, dřívka Triagl 2x A, PW	
J	<p>[31] Vypravěč: Do Klárčiny svatby chybí tři dny. Nebo čtyři? Zuzana má strach. Co když si Klárka její slova vezme k srdci? Co když si něco udělá? Zuzana je tak zoufalá, že nabízí něco jako v nezapomenutelné pohádce: dáš mi, o čem ani nevíš. Je připravena obětovat... co vlastně? Nahlas to nevyslovím, je to patetické, ale v hlavě už se zahnízdlilo: svou lidskou důstojnost. Je rozhodnuto. Konec hloupé hry. Půjde za Klárkou a uklidní ji. A v tom jí zastoupí cestu její sudička (strážný anděl?). Přichází od řeky a začne bez pozdravu:</p>	KLÁVESY: drží jeden akord / kl / FISmoll / / / / / / /	
A Z+M	<p>[32] Sousedka: Já jsem věděla, že přijdeš. Zuzana: Co? Sousedka: Umřel starý Sochorek. Sousedka: Nepamatuješ se, že tě opatrovávali, když tvoje matka musela ve městě něco vyřídit? Zuzana: Umřel. A co já s tím? Sousedka: Je vystavený v rakvi ve smuteční síni, jdeme se tam pomodlit růženec. A ty bys měla také. Máš být za co vděčná. Zuzana: Ale já teď zrovna nemůžu. Sousedka: A kdy budeš moct? Nebo si myslíš, že kvůli tobě umře ještě jednou?</p>	PROBUZENÍ – I. část Kytara + klavír (2xbas) / PM, O / / / / / / / /	
A	<p>[33] Vypravěč: A už strká Zuzanu nazpět, zády k městečku, čelem ke hřbitovu. Než se naděje, stojí u rakve, dívá se na klidnou tvář pětadvadesátiletého stařečka Sochorka. Při zdrávasech se potí skoro krvavě. Najednou cítí na prsou jemný závan teplého vzduchu. Smrt? Ale ta se přece ohlašuje jako chlad, napadne ji. Ruka vdovy, která hladí tvář mrtvého, se najednou zastaví. Stařenka se zapotácí a jiná ruka, mnohem mladší, ji zachytne. A na zápěstí mladé ruky hodinky ukazují přesný čas. Je osm hodin patnáct minut. Večerní čas. Závan tepla jí padá z ramenou jako jemný šál. V tu chvíli se babka domodlí a ženy se tlačí k rakvi a jedna po druhé se letmo dotkne nebožtíkovy tváře.</p>	PROBUZENÍ – II. část Pasáž F / PM, O / / / / / / / / /	
	[34]	PROBUZENÍ – II. část	

		<i>/A, Kl, PW, PM, O</i>	
	<p>[35] Vypravěč: Zuzana už je venku, už je na schodech od kostela, než se naděje, stojí před domem Klárčiných rodičů... Do kejhání hus se ozve mumlání za dveřmi. Někdo vzlyká. Panebože na nebi! Je to Zuzana, která zabuší na dveře první. Scéna jako z Erbena. Malá, snědá, tváře divé...Dveře se otevřou skoro vzápětí, jako by na náš příchod někdo v domě čekal. Na prahu stojí Klárka. Je uslzená, a když nás uvidí, něco vykřikne a otáčí se do temné předsně.</p>	<p>KLÁVESY: drží jeden akord / Gmi / A / / / / /</p>	
J	<p>[36] Klárka: Mami! Je tady. Honem pojd'...mami! Zuzana: Stalo se to ve čtvrt na devět? Vypravěč: Ano. Právě před chvílí nám to pověděl četník. Prý abych na Radka zbytečně nečekala. Jak jste to mohla dnes ráno vědět? Kombajn dnes narazil do Radkova auta. Jen o pár centimetrů minul jeho hlavu. Představte si. Mohl mému Radkovi uříznout hlavu! Byla bych opravdu černá nevěsta!. To já jsem ho navedla, aby jel sjel z dálnice a vzal to po vedlejšce. Je tam menší provoz, bude to bezpečnější, tak jsem si myslela – už jsem se ho nemohla dočkat, i když mi všichni říkají, že těsně před svatbou by se nevěsta s ženichem neměla vídat často. Ale já jsem si nemohla pomoci... jak jste dnes ráno mohla vědět, že mu hrozí nebezpečí? Zuzana: Kde je teď? Vypravěč: Ještě u četníků, zapisují tam do lejster. Levá strana auta je rozříznutá. Ale jemu se nestalo nic, nic, vůbec nic. Zuzana: Tak já půjdu. A ty už nebreč, vždyť to dobře dopadlo. Vypravěč: Jak jste to mohla dnes ráno vědět? Zuzana: Na nic se neptej. Pro jistotu.</p>		
J	<p>[37] Vypravěč: Nikdo už nevysvětlí, jak je možné, že Zuzana ten přesný čas vyslovila dřív než Klárka. Ale už byla vtažená dovnitř a musí vypít štamprli slivovice. Na zázrak, na dobré konce, vúlajt nevúlajt. Zuzana s ostatními pije poctivě a beze slova. Mlha za námi, mlha před námi. A na zpáteční cestě ve Fortně se k tomu ještě přidá tma jako v chlévě. Pouliční lampa blikne jako za dušičky v očištění a zhasne. Zuzana nemá baterku. Vyčkejme, než se trefí klíčem do dveří. No, chválabohu, zvládla to. Vúlajt.</p>	<p>KLÁVESY: drží jeden akord / A / FISdur / / / / / /</p>	
J	[38] Ester	<p>ESTER A, J, Kl, PW, PM, O</p>	

Plnohodnotné skladby:

Sřevíčky na vlnách

Anténa

Děšť

Probuzení

Ester